
Písnička pro Klaudii

Petra Langová

Klaudie

Voda byla opravdu skvělá. Hezky vyhřátá a na rybník překvapivě čistá. Svižným tempem jsem doplávala k protějšímu břehu a zase zpátky, před zraky slintajících pubertáků nonšalantně vylezla ven a chvíli jen tak korzovala po pláži jako po přehlídkovém molu. Najednou jsem nějak nevěděla, co dělat. Šárka si s holkama házela míčem a evidentně mě k ničemu nepotřebovala, Woodyho kluci se prozatím bez úspěchu snažili utopit jeden druhého a pan vedoucí zmizel bůhví kam.

Líným krokem jsem došla až na samý konec pláže, kde mou pozornost upoutala půvabná smuteční vrba, jejíž mohutné větve se téměř dotýkaly hladiny rybníka. Perfektní úkryt před světem, blesklo mi hlavou. Když se tu na pár minut zašiju, nikdo mě nemá šanci objevit. Ona ta práce instruktorky nakonec nebude až tak děsná, jak se zpočátku zdálo! Popoběhla jsem blíž, opatrně natáhla ruku, abych odhrnula jednu z větví, a prudce jsem sebou škulba v úleku. Jo aha. Vypadá to, že asi nejsem první, kdo tuhle bezva schovávačku objevil.

„... a pak mi prostě řekl, že si to rozmyslel,“ dolehl ke mně tichý, zjevně rozklepaný dívčí hlas. „Že prej se mu Markéta líbí víc a on teď bude chodit radši s ní. No chápeš ho?“ Žalostný vzlyk. „Vždyť jsem na ten tábor jela jenom kvůli němu! Tak proč o mě najednou nemá zájem?“

„Těžko říct, Káto. S láskou je to někdy dost na levačku.“

Ohromeně jsem vykulila oči a měla co dělat, aby to se mnou nešvihlo, protože... tohle byl sakra *Woodyho hlas!*

„Tušíš vůbec, kolikrát jsem podobný zklamání zažil já? Ale nakonec jsem nad tím vždycky mávnul rukou. Ten, kdo tě už nechce, si rozhodně neslouží, aby ses pro něj takhle trápila. Jednou potkáš mnohem lepšího kluka, to mi věř.“

No páni! Chtě nechtě jsem musela uznat, že to na mě zapůsobilo.

„Opravdu...?“ Hlasitě popotáhla. „A ty sis taky našel někoho, s kým jsi teď šťastnej?“

„No jasně,“ zasmál se. „Čekal jsem na ni sice dlouho, ale vyplatilo se to. Tak už přestaň bulet, musíme se vrátit k ostatním, než po nás Šárka vyhlásí pátrání.“

Teď už se zasmála i ona. Krátce a skřehotavě, ale zdálo se, že upřímně. Potom se oba vysoukali zpod neprodyšné záclony vrbových listů – a zůstali na mě civět s pusou dokořán. No jo, hergot. Schovala bych se, kdyby bylo kam! Holka zrudla jako rajče a sklopila hlavu k zemi. Kolik jí asi tak mohlo být? Dvanáct? Třináct? Takovéhle starosti v jejím věku, pche!

Woody po mně loupł očima a já v nich snad poprvé za celou dobu, co jsem ho znala, viděla nefalšovaný vztek. *On se na mě zlobí???* Znechuceně protáhl obličej, vzal holku kolem ramen, jako by ji přede mnou chtěl chránit, a než jsem se nadála, byli oba pryč.

Po dvou hodinách slunění a blbnutí ve vodě nás Šárka s Woodym nahnali do lesa. Vyfasovali jsme plastové kyblíčky, do nichž musel každý nasbírat tolik borůvek, kolik bylo v jeho silách, abychom si prý zasloužili sladkou odměnu v podobě Stánina úžasného koláče. Hm. V zájmu zachování dobrých vztahů jsem raději spolkla jedovatý komentář, který se mi při vyslovení jména té despotické tyranky dral na jazyk, dřepala jsem si do trávy a poslušně jako ovečka plnila svou nádobku fialovými bobulemi.

Les voněl po mechu a jehličí, skrze mohutné koruny stromů se prodíraly sluneční paprsky a v trávě kolem potoka kvetly pomněnky. Celý ten výjev na mě působil jakýmsi snovým, skoro až pohádkovým dojmem, najednou jsem se cítila nezvykle hezky a měla jsem chuť tančit, zpívat, já vlastně ani nevím, co všechno.

Hlavou mi začínal vířit podivný galimatyáš vzpomínek, o kterých jsem až dosud netušila, že je tam někde mám schované. Můj táta miloval procházky lesem. Když jsem byla malá, často mě s sebou brával. Sbírali jsme houby

do proutěného koše, vystlaného červenou látkou s puntíky. A taky jsme poslouchali zpěv ptáků. *Tohle je sýkorka, tu už poznáš, vid'?* A *tohle kos, přímo dokonalý virtuóz!* Jak jsem na to mohla zapomenout, panebože?

Dojatě jsem se usmála a bezděky vyhledala očima Woodyho. Seděl jenom pár metrů ode mě a zdálo se, že je všemi smysly ponořen do práce. Ani jedinkrát nezvedl hlavu, ani na zlomek vteřiny ke mně nevyslal další z těch svých rádoby nenápadných pohledů, jako to dělal včera. Což bylo dost divné. Po chvíli váhání jsem vstala a s kyblíčkem v ruce se vydala omrknout situaci.

„Ahoj.“ Nasadila jsem nenucený úsměv a trochu ostýchavě přidrěpla vedle něj. „Už to tam mám skoro všechno vysbíraný. Můžu trhat s tebou?“

Odpovědí mi bylo mrazivé ticho.

„Jenom jsem ti chtěla říct, že... to, jak jsi mluvil s tou holkou u vody, bylo vážně skvělý. Nevěděla, jsem, že jsi tak dobrý psycholog.“

Nic.

„Poslouchej... naštvála jsem tě něčím? Nebo proč se mnou nemluvíš? Zatraceně, Vítku, vždyť já se tady snažím –“

No sláva, konečně jsem se dočkala reakce. I když, pravda, poněkud jiné, než na jakou jsem byla připravená.

„Wow! Ty víš, jak se jmenuju?“ vyštěkl, aniž se namáhal odtrhnout zrak od borůvčí. „Už pro tebe nejsem šerif Woody? To teda fakt zírám!“

Proti své vůli jsem zrudla.

„A mimochodem – dovol, abych tě upozornil, že náplní práce instruktorky je pomáhat nám s dětma. Ne tady žvanit o hloupostech. Takže pokračuj v trhání, hlídej, jestli jsou děcka v pořádku, a mě nech laskavě na pokoji. Jednou provždycky, je to jasný?“

„Ale... vždyť já jenom chtěla...“

„Co?“ Šlehl po mně pohledem, až to zabořelo. „Nevyjádril jsem se srozumitelně? Nebo ti snad můj výraz bezbranného štěňátka nepřipadá dost výmluvnej?“

Prudce jsem zalapala po dechu. No do háje. *Do háje!!!*

Než jsem stačila cokoliv říct, zvedl se a poodešel o kus dál, k partě vysmátých kluků s téměř prázdnými kbelíčky, zato však plnými pusami. Uvelebil se v jejich středu a po vzoru přísného drába si bojovně založil ruce na prsou.

„Tak, panstvo. A teď makáme, až se z nás bude kouřit!“

Znovu jsem se sklonila nad borůvčím, ta hloupá monotónní činnost mě však definitivně přestala bavit. I kouzlo lesa, kterému jsem ještě před pár

minutami zcela propadala, mě náhle přestalo bavit. Místo nadšení se do mých útroh zničehonic vkradl úplně jiný pocit. *Lítost*. A vlastně tak trochu i vztek. Co si to sakra dovoluje, poslouchat cizí hovory? A proč tam včera vůbec byl? Chtěl se mnou o něčem mluvit? Ale kdepak, on mě prostě jenom šmíroval! A já si teď kvůli němu připadám jako největší zloduch pod sluncem. Fakt bezva!

Cestou do tábora jsme si oba dávali velký pozor, abychom se drželi co nej dál od sebe. Připojila jsem se k Šárčinu oddílu, rozebírajícímu jakýsi romantický seriál na HBO, a dřív než se v dálce před námi vynořila střecha hlavní budovy ranče, jsem ke svému překvapení zjistila, že si s těmi holkami skvěle rozumím.

Po obědě, na jehož přípravě jsem se dnes poprvé nemusela podílet, ale-lujá, čekala děti velká výměna. K vodě se tentokrát vypravili mrňousové pod vedením Matěje a brýlaté slečny Pavlína, která mi trochu připomínala naši učitelku dějepisu, zatímco ti starší se doslova klepali nedočkavostí, až si vyjedou na koni.

Já už jsem se Šárce ani Woodymu nehodila do krámu, vždyť k čemu by jim takovéhle pako bylo v jízdárně dobré, že ano? A tak jsem tedy strávila dalších pár hodin u rybníka, konečně se mohla věnovat Tobimu, poznala jeho nové kamarády, a nakonec to vlastně byl docela pěkný den. Až na tu hloupou záležitost s Vítkem.

Moment, cože? S jakým proboha Vítkem? *Není to žádný Vítek!* Zřejmě jsem tak trochu vyměkla, když jsem ho dnes viděla ve společnosti dětí. Jak bezprostředně se choval, když blbnul s kluky ve vodě. Jak dokázal vyslechnout tu holku pod smuteční vrbou. A možná mi to z nějakého šíleného důvodu imponovalo, ale... *pořád je to přece on!* Otravný šerif Woody z jedlovického ghetta, který mě vůbec nezajímá.

A že se mnou už víckrát nepromluví jediné slovo? Pche! Jeho problém.

Ten večer bylo něco jinak. Ani jeden z telefonátů, na něž jsem se od rána tolik těšila, se neubíral plánovaným směrem. Máma se mi zdála duchem absolutně nepřítomná. Z mého nadšeného vyprávění o práci instruktorky, která mě baví stokrát víc než ta děsná otročina v kuchyni, o bráchově prvním dni

v koňském sedle a o dnešní procházce lesem, kde jsem tak intenzivně vzpomínala na tátu, vnímala sotva polovinu. Dokonce ani nepočkala, až se vypořádám, najednou mi prostě vpadla do řeči, jako by se nechumelilo.

„A Tobí je v pořádku? Dáváš tam na něj pozor?“

Překvapeně jsem zamrkala. „Vždyť ti to celou dobu vykládám, mami! Matěj ho moc chválil, říkal, že má opravdu talent. Dopoledne byli na lonži, to je takový to lano, co se na něm vede kůň v kruhu, a brácha z toho měl druhý Vánoce. O ničem jiným teď nedokáže mluvit, úplně se zamiloval a –“

„To mě těší. To mě vážně moc těší.“

„Ehm. Stalo se něco, mami? Připadáš mi trochu divná. A kde to vlastně jsi? Slyším tam nějaký zvláštní hluk...“

„Vůbec nikde nejsem. Nic se neděje. Dohlídni na Tobího, ano? Musím už končit, ale brzy se vám zase ozvu. A... Klaudie? Mám tě moc ráda.“

Uf.

Ani Dave mi na náladě zrovna nepřidal. I jemu bylo očividně šumák, co jsem dnes prožila. Nezajímal ho tábor, nezajímal ho můj brácha, zajímala ho jen jedna jediná věc.

„Stejská se ti po mně?“

„To víš, že jo. Vždyť jsem ti to říkala už včera večer.“

„Ale já to potřebuju slyšet teď.“

„Stejská se mi po tobě, Dave. OK? Už můžu pokračovat? No prostě, ta holka se nejdřív bála, že se jim do stanu dobývá zloděj, ale pak se přišlo na to, že z chlívků utekly dvě kozy a –“

„Jú, dvě kozy! Kdybys jenom tušila, jak přišerně mi chybíš, lásko!“

Další, možná ještě o trochu zoufalejší *uf*.

Rozhovor s mou nejlepší kamarádkou mě pak dorazil úplně.

„A co Vítek?“ Nutno uznat, že byla velmi ukázněná. Trvalo jí celých jedenáct vteřin, než na mě tu otázku vybalila. „Ještě spolu choděj? Nehádají se? Kdyby se třeba rozešli, dáš mi to hned vědět, že jo?“

Útrpně jsem si povzddechla. „Nemám šajn, jestli se hádají, Simčo. Nepletu se mezi ně. Ale jestli chceš, můžu se Andy zeptat, spím s ní v jednom stanu, takže –“

„Andy?“ zpozorněla. „Ty už jí říkáš Andy? To sis za mě našla hodně rychle náhradu!“

„Proboha, co blázníš? Ona není žádná náhrada, za celý den ji skoro nepotkám a... Poslouchej mě, Simčo. Jakmile přijedu domů, ihned se sbalíme a vyrazíme na ten slibovanéj čundr. Tam ti všechno vynahradím, slibuju!“

Na druhém konci telefonní linky ticho jako v hrobě.

„Nebo... ty sis to rozmyslela? Nechceš nikam jet? Vždyť jsme se tolik těšily...“

„Jasně, že chci jet,“ odušila váhavým tónem. „Akorát jsem slíbila Nikol, že ji vezmeme s sebou. Nevadí ti to, doufám.“

„Děláš si srandu? To mi teda vadí, kruci!“ vyjekla jsem šokovaně. Náš společný výlet k Orlické přehradě jsme plánovaly už od jara. Chtěly jsme si užít bezva dámskou jízdu a mít čas jenom samy na sebe, tak jako dřív. Předtím, než se v mém životě objevil Dave. Než se mezi nás začala plést Nikol. „Dohoda přece zněla, že o tý cestě neřekneme vůbec nikomu, natož jí! Že si zasloužíme trochu odpočinku od toho jejího věčného fňukání, kritizování a –“

„Ona není tak špatná, jak si myslíš, Klau,“ snažila se zmírnit můj vztek. „Cejtí se hrozně osamělá, víš? Doma to nemá lehký, rodiče jsou pořád v práci, s bráchou si nikdy nerozuměla...“

„No super! A to je nějaká omluva? Copak už si nevzpomínáš, jak se k nám celý roky chová? Ani já nežiju v bůhvíjak idylický rodině, a stala se kvůli tomu ze mě sebestředná kráva?“

„Jenže ta chudinka se právě rozešla s klukem, takže jí zkrátka musíme pomoci. Od toho snad kámošky jsou, nebo ne?“

Ach! Tohle mě tedy opravdu zaujalo. „S jakým klukem?“

„Netuším,“ přiznala rozpačitě. „Odmítla mi prozradit jeho jméno. Nejspíš nějakej spolužák od nich z gymplu, kterýho stejně neznáme. Víím jenom, že ho moc milovala, a teď kvůli němu už třetí den brečí, protože se vrátil ke svý ex.“

No páni, tak to byla vážně novinka roku! Asi by ses nestačila divit, milá Simčo, kdybych tě do té nechutné story zasvětila!

„Fajn. Ať si klidně jede s náma, jestli ti to udělá radost. A pokud jde o Woodyho a jeho *big love*, budu mít oči na štopkách, čestný slovo.“

„Přestaň mu říkat Woody,“ napomenula mě spíš jenom tak ze zvyku, její hlas zněl totiž pobaveně. „Ty nemáš ani tucha, jak ti závidím, že spolu můžete trávit čas. Už konečně chápeš, co se mi na něm tak líbí?“

„Sorry, to asi nepochopím do konce života.“

„Jsi pěkně hnusná, abys věděla!“

„Ale stejně je ti beze mě smutno, že mám pravdu?“

Teď už jsme se obě chtěly nahlas. Pak jsme si vyměnily tradiční polibek, popřály si hezký večer a mně se zvolna vracela dobrá nálada. Ještě dlouho poté, co jsem uložila mobil do kapsy, jsem si však útržky všech těch podivných rozhovorů přehrávala v hlavě.

Moje máma přede mnou něco tají.

Dave se chová jako nadržžený magor.

Pan Hudec dal kopačky své osmnáctileté milence.

Simča nadobro ztratila rozum.

Co se to v těch Jedlovicích jenom děje, ksakru?

Mohutný dusot kopyt, doprovázený halasným smíchem, přetrhl nit mých pochmurných úvah. Woody a jeho parta se vraceli z vyjížďky. Po očku jsem sledovala, jak seskakují z koní, jak je vedou do stáje, jak dredatá koza odepíná svému klukovi jezdeckou přilbu a rozpustile mu čechrá vlasy, jak moc jim to spolu sluší. Promiň, Simčo, tohle asi není zrovna informace, kterou by sis ode mě přála slyšet.

Co nejrychleji jsem se zvedla a vzala roha dřív, než si mě všimnou.